

ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΙΑΤΙΚΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ: "Ο ΠΑΡΑΞΕΝΟΣ ΠΟΛΕΜΟΣ".

ΤΟΥ π. ΔΗΜΗΤΡΙΟΥ ΜΠΟΚΟΥ.

- Αρκετά πια! Μπουχτίσαμε με τον σπουδαίο σας Θεό!

Ο Αντώνης χτύπησε με έξαψη τη γροθιά του στο χέρι της πολύθρονας.

Δεν είχε πει καλά-καλά την καλημέρα του. Η Χριστίνα δεν είχε προλάβει να συνέλθει από το ξάφνιασμά της, καθώς τον είδε άξαφνα μπροστά της. Ήταν ακόμα όρθιος μπροστά στην πόρτα, με το τσαντάκι του υπό μάλης κι ένα αδιόρατο χαμόγελο παγωμένο στο ανέκφραστο πρόσωπό του.

Με το άνοιγμα της πόρτας μια ψιλή παιδική φωνή από το μέσα δωμάτιο έφερε ως έξω δροσερές νότες από κάλαντα και γιορτινές μελωδίες. Κι αυτό ήταν αρκετό για να κεντρίσει αμέσως τον επισκέπτη. Τα χείλη του συσπάστηκαν ειρωνικά.

- Με τέτοια παραμύθια κοιμίζεις ακόμα τα παιδιά σου; πέταξε πικρόχολα στη νύφη του.

Και χωρίς να περιμένει να του το πουν, πέρασε μέσα, πέταξε το τσαντάκι του στο τραπεζάκι του σαλονιού κι απλώθηκε στη φαρδειά πολυθρόνα.

Η Χριστίνα πειράχτηκε με το θράσος του. Χρόνια είχε ο νεότερος αδελφός του άντρα της να πατήσει στο σπίτι τους. Έκρυψε την ενόχλησή της όμως και δε μίλησε.

Ο Αντώνης δήλωνε άθεος - καμάρωνε άλλωστε πολύ γι' αυτό - και δεν έχασε την ευκαιρία ν' αρχίσει αμέσως την «υψηλή θεολογία» του.

- Θα 'θελα να 'ξερα πού κρύβεται αυτός ο περίφημος Θεός σας, που λέτε πως κατέβηκε στη γη. Πού εξαφανίζεται, όταν εδώ τον χρειαζόμαστε τόσο πολύ; Γιατί κάνει τον κουφό, κάθε φορά που τον καλούμε απεγνωσμένα για βοήθεια;

- Τί θες να πεις; είπε ξερά η Χριστίνα.

- Δε βλέπω τον Θεό σας να νοιάζεται καθόλου, αν και το κακό πλημμύρισε τον κόσμο. Γι' αυτό είμαι άθεος! Μιλάω με την απλή, τετράγωνη λογική. Αν υπάρχει, γιατί δεν σταματάει τον πόλεμο, την εκμετάλλευση, τη δυστυχία;

- Δεν είναι απλή η λογική σου, μα απλοϊκή. Οι άνθρωποι τα κάνουν όλ' αυτά με τη δική τους θέληση. Γιατί φορτώνεις την ευθύνη στον Θεό;

- Οι άνθρωποι τα κάνουν βέβαια, μα πού 'ναι τος αυτός για να τους σταματήσει;

Η Χριστίνα ξεσπάθωσε.

- Θα προτιμούσες δηλαδή να επεμβαίνει δυναμικά; Να πας να κάνεις το κακό και να σε σταματάει με το ζόρι; Να ρίχνει κεραυνό σε κάθε σου παρεκτροπή; Τον θέλεις χωροφύλακα να σε αστυνομεύει; Να καταργήσει την ελευθερία σου; Ε; Αυτό θα 'θελες; Δεν το πιστεύω! Γιατί τότε, πρώτος εσύ θα επαναστατούσες εναντίον του. Θα 'θελες τον Θεό δικτάτορα; Όχι, φίλε μου! Το μεγαλείο του είναι ακριβώς να σ' έχει ελεύθερο, να διαλαλεις την αθειΐα σου. Να τον αμφισβητείς και να τον απορρίπτεις. Κι όχι απλώς να σε ανέχεται όταν το κάνεις αυτό, αλλά να σ'

αγαπάει κι από πάνω. Το κακό το πολεμάει ο Θεός, μα όχι όπως νομίζεις εσύ. Έχει δικό του τρόπο. Χωρίς να πάψει ν' αγαπάει αυτόν που το κάνει.

Η Χριστίνα είχε πάρει φόρα για τα καλά. Ο Αντώνης πήγε κάτι να πει, μα την ίδια στιγμή μια εσωτερική πόρτα άνοιξε και στον διάδρομο φάνηκε ο αδελφός του. Με το που είδε τον Αντώνη γούρλωσε τα μάτια του.

- Εσύ από 'δω; Πώς ήταν αυτό; Κάτι συμβαίνει σίγουρα! Αλλιώς δεν θα μας θυμόσουν ποτέ. Μήπως η μάνα μας;

- Ναι! Είναι δυο μέρες τώρα. Μάλλον εγκεφαλικό. Χρειάζεται πλέον άνθρωπο.

- Μα εσείς δεν μένετε μαζί της;

- Εμείς δεν μπορούμε. Η γυναίκα μου το δήλωσε. Άλλωστε έχουμε προγραμματίσει Ιταλία για τα Χριστούγεννα. Δεν γίνεται ν' αλλάξουμε!

- Ειδοποίησες την αδελφή μας στην Αθήνα;

- Η Βέτα το 'κοψε ορθά-κοφτά. Δεν έρχεται. Δεν μπορεί, λέει, να νταντεύει αρρώστους.

- Μα είναι η μόνη ελεύθερη, χωρίς υποχρεώσεις. Αν δεν μπορεί αυτή, ποιός μπορεί;

- Εσείς φυσικά! Δεν απομένει άλλος! απάντησε με μια νότα ειρωνείας και κυνισμού ο Αντώνης.

- Μπα! Είμαστε χρήσιμοι τώρα; Γίναμε καλοί; Μας έχετε ανάγκη, ε; Αλλιώς δεν θα ρωτούσατε ούτε αν ζούμε! ξέσπασε η Χριστίνα ξαναμμένη.

Αυτό της έλειπε τώρα! Να ξεσηκωθεί χριστουγεννιάτικα. Να μετακομίσει στο χωριό, δυό ώρες μακριά με τ' αυτοκίνητο, στην πεθερά της. Ήταν το τελευταίο πρόσωπο που θα 'θελε να δει.

Η σκέψη της κάλπασε γοργά προς τα πίσω, σε μνήμες που 'χε προσπαθήσει να απωθήσει στη λήθη. Από την πρώτη στιγμή που μπήκε στην οικογένεια του άντρα της, ήταν η ανεπιθύμητη. Η πεθερά της δεν έπαψε ούτε στιγμή να της δείχνει τη βαθειά της αντιπάθεια. Δεν τη θεωρούσε αξία για τον γιο της. Προσπάθησε να τους χωρίσει, μα δεν τα κατάφερε. Ούτε όμως και παραιτήθηκε ποτέ απ' τον σκοπό της. Δέκα χρονών ο πρώτος εγγονός που της χάρισαν, κι αυτή ακόμα πολεμούσε να διαλύσει τον γάμο τους.

Η Χριστίνα πάλεψε να την προσεγγίσει, μα στάθηκε αδύνατο. Η πεθερά της φρόντισε να μεταδώσει την απέχθεια για τη νύφη της και στ'

άλλα της παιδιά. Και τους έβαλαν όλοι στο περιθώριο. Πέντε χρόνια σχεδόν τώρα οι επαφές τους ήταν κομμένες.

Μα να, που τώρα η παραγκωνισμένη νύφη ήταν χρήσιμη. Η Χριστίνα βρέθηκε σε πολύ δύσκολη θέση. Όλο αυτό το διάστημα είχε προσπαθήσει σιγά-σιγά να δαμάσει το πάθος για την πεθερά της. Αγώνιστηκε σκληρά. Τελικά, ακολουθώντας τη φωνή του Θεού και της συνείδησής της και για χάρη του άντρα της, κατάφερε να τη συγχωρήσει. Η ψυχή της είχε ηρεμήσει.

Μα τώρα το πράγμα έπαιρνε άλλη τροπή. Της ζητούσαν πάρα πολλά. Αρχικά απέρριψε κάθε σκέψη να ξαναβρεθεί κοντά στην πεθερά της. Μα όταν πέρασε η πρώτη εντύπωση, κάθισε και το κουβέντιασε με τον άντρα της. Έβλεπαν πως ήταν αναπόφευκτο.

Μέσα από δισταγμούς και υπαναχωρήσεις πήρε επιτέλους την απόφαση να διασχίσει τον Ρουβίκωνα. «Ο κύβος ερρίφθη».

...Με τη βαλίτσα στο χέρι η νέα γυναίκα γύρισε το πόμολο και μπήκε στο δωμάτιο. Στο τρίξιμο της πόρτας η άρρωστη μισάνοιξε τα μάτια της, ενώ μια φευγαλέα ελπίδα ανατάραξε την καρδιά της. Το αδυνατισμένο μυαλό της είχε κολλήσει σε μια και μόνο σκέψη: Η Βέτα! Από στιγμή σε στιγμή θα 'ρχόταν η κόρη της, η Αθηναία, που σαν ελεύθερη που ήταν, θα 'τρεχε δίπλα στην ανήμπορη μάνα της.

- Έρθες, Βέτα; φώναξε ξεψυχισμένα, ενώ τα θαμπωμένα μάτια της πάσχιζαν να ξεδιαλύνουν τη μορφή του ανθρώπου που διαγραφόταν στο άνοιγμα της πόρτας.

Ο γιος της ο Αντώνης που ερχόταν παραπίσω, προσπέρασε την επισκέπτρια και πλησίασε την άρρωστη.

- Όχι, μάνα, δεν ήρθε η Βέτα κι ούτε θα 'ρθει. Η νύφη σου είναι, η Χριστίνα.

Η άρρωστη ξανάκλεισε τα μάτια της και δε μίλησε. Ένα δάκρυ στην άκρη των βλεφάρων της φανέρωνε τη βαθειά της απογοήτευση.

Φανερά ταραγμένη η Χριστίνα, παλεύοντας ακόμα με τον εαυτό της, προχώρησε με κόπο στο δωμάτιο. Κοίταξε την άρρωστη. Δεν έβλεπε μπροστά της τη δυναμική γυναίκα που ήξερε. Το εγκεφαλικό την τσάκισε σαν δέντρο που το χτύπησε ο κεραυνός. Μπροστά της keitόταν ένα ερείπιο. Μισοπαράλυτο το κορμί, παραδαρμένη η σκέψη. Μα κι έτσι πάλι, δεν μπόρεσε να εμποδίσει το κύμα της αποστροφής που τη συντάρραξε σύγκορμα στην πρώτη θέα της εχθράς της.

Όμως το είχε αποφασίσει πως θα 'κανε το καθήκον της και θα το 'κανε καλά. Πολέμησε κάθε συναίσθημα και σκέψη που την ξεστράτιζε απ' τον σκοπό της.

Στρώθηκε αμέσως στη δουλειά. Συγύριζε, έπλενε, τάιζε την άρρωστη, της έδινε τα φάρμακα, καθόταν δίπλα της για συντροφιά.

- Πρέπει να τα κάνω όλα σωστά, επαναλάμβανε συνέχεια μέσα της δίνοντας κουράγιο στον εαυτό της.

Όταν τέλειωνε τις δουλειές, έπαιρνε ένα βιβλίο και διάβαζε σιγανά κοντά στο μαξιλάρι της άρρωστης με την ελπίδα πως την άκουγε.

Εκείνη δε μίλαγε ποτέ. Κρατούσε τα μάτια της κλειστά. Στο πρόσωπό της αποτυπώθηκε μόνιμα μια πέτρινη παγερή έκφραση. Ήταν σύμπτωμα της αρρώστιας της; Ή συνέχιζε αμείλικτα τον πόλεμο με τη νύφη της; Η Χριστίνα δεν μπορούσε να μαντέψει.

Στη δική της όμως καρδιά συνέβαινε η αλλαγή. Άρχισε να υποχωρεί η παλιά της απέχθεια. Γεννιόταν μέσα της και θέριευε σιγά-σιγά κάποια συμπόνια για τη θρυμματισμένη ύπαρξη που 'χε μπροστά της. Έπαψε να τη βλέπει εχθρικά. Προσπαθούσε να βλέπει μόνο τον άνθρωπο που πονούσε και βασανιζόταν. Την τσαλαπατημένη εικόνα του Θεού που υπέφερε. Μια καλοσύνη άρχισε σιγά-σιγά να ξεπηδάει απ' την καρδιά της.

Η βδομάδα πέρασε χωρίς ν' αλλάξει τίποτε στην καθημερινή ρουτίνα. Ξημέρωναν Χριστούγεννα. Η Χριστίνα κατάκοπη απ' την αγρύπνια και την κούραση ξεκίνησε το πρωινό τακτοποίημα. Μια ελαφριά μελαγχολία είχε απλωθεί στην καρδιά της. Αλλιώς σχεδίαζε με τα παιδιά της και τον άντρα της τα φετινά τους Χριστούγεννα.

Τέλειωσε τις δουλειές της με την άρρωστη και κάθισε δίπλα της, όπως το συνήθιζε, να πάρει ανάσα. Άνοιξε την τσάντα της. Σήμερα πήρε στα χέρια τη μικρή της Βίβλο. Άρχισε να διαβάζει απ' την αρχή. Από το Ευαγγέλιο του Ματθαίου που ιστορούσε τη Γέννηση του Χριστού.

Διάβαζε σιγανά και καθαρά και κάπου-κάπου έριχνε κλεφτές ματιές στην άρρωστη. Προχώρησε και στ' άλλα κεφάλαια, έφτασε στην «επί του όρους ομιλία». Διάβασε μακαρισμούς, θαύματα, παραβολές. Κάποια στιγμή πρόφερε τα λόγια: «Αγαπάτε τους εχθρούς υμών, ευλογείτε τους καταρωμένους υμάς, καλώς ποιείτε τοις μισούσιν υμάς...».

Ξανάριξε το βλέμμα της στην άρρωστη, μα αυτό που είδε την τάραιξε. Είχε γυρίσει προς το μέρος της και με μάτια ολάνοιχτα την κοίταζε. Το

πρόσωπό της ήταν πλημμυρισμένο στα δάκρυα. Η Χριστίνα σηκώθηκε ξαφνιασμένη.

- Μάνα! φώναξε αυθόρμητα.

Πώς βγήκε αυτή η λέξη από το στόμα της; Πρώτη φορά την είπε έτσι στα δεκαπέντε χρόνια που ήταν παντρεμένη.

Η άρρωστη σάλεψε με κόπο το μισοπαράλυτο χέρι της. Φάνηκε σαν κάτι ν' αποζητάει. Έπιασε το χέρι που της άπλωσε η Χριστίνα και με τη λίγη δύναμη που της απόμενε, το 'σφιξε σιγανά. Τα χείλη της τρεμούλιασαν...

- Συχώρεσέ με, κόρη μου!... Συχώρεσέ με!...

Σαν ξεψυχισμένη πνοή ανέμου βγήκε η φωνή από το στόμα της. Κοβόταν από λυγμούς. Η Χριστίνα έγειρε τρυφερά πάνω της και οι δύο γυναίκες, για πρώτη φορά, φιλήθηκαν. Για πρώτη φορά οι ματιές τους, μέσα από ζεστά αχτινοβόλα δάκρυα, αποζήτησαν να σμίξουν η μια με την άλλη σ' ένα γλυκό, αισθαντικό αντάμωμα.

Να λοιπόν, που ο Θεός κατέβηκε στη γη - ποιός είπε πως δεν κατεβαίνει; - πολέμησε το κακό με την αγάπη του και το νίκησε. Αυτός είναι ο δικός του τρόπος. Πολεμάει το κακό, μα όχι τον άνθρωπο που το κάνει. Δεν εξοντώνει τους κακούς, μα τους μεταμορφώνει. Τους θέλει κοντά του κι αυτούς. Δεν τους συντρίβει. Παιδιά του είναι κι αυτοί, τους αγαπάει.

- Πού είσαι, Αντώνη, να δεις πόσο παράξενα πολεμάει ο Θεός;

Η Χριστίνα τηλεφώνησε αμέσως στον άντρα της, που το μεσημέρι κατέφθασε με τα παιδιά τους.

Αυτά κι αν ήταν χαρούμενα Χριστούγεννα!...

Χριστούγεννα 2006

Πηγή : <https://www.tastv.gr/article>